

4. Ježíšova synovská modlitba (KKC čl. 2603 - 2604)

Ježíšovo setkání s Otcem je plné radosti = jásavý chvalozpěv.

Velebím t , Ot e

Toto „velebím“ je ústředním bodem a pramen každé Ježíšovy modlitby.

...ano, Ot e, tak se ti zalíbilo

Toto oslovení vyjadřuje hloubku Ježíšova srdce a jeho přilnutí k tomu, co se Otci „zalíbilo“.

= skutečné láskyplné přilnutí jeho lidského srdce k tajemství vůle Otce.

V modlitbě máme také objevovat Boží vůli. V ní je skrytá naděje na řešení dílčích i komplexních situací našeho života.

Všechno je mi dáno od mého Otce...

Ježíš ukazuje, že pravé poznání Boha předpokládá společenství s Ním.

... odhalil jsi je mali kým

Při opravdové modlitbě si uvědomujeme svoji maličkost. **Maličkost před obrovskou láskou.**

Ježíš zajásal v Duchu Svatém

Ježíš při tomto jáсотu vychází ze svého lidského srdce do společenství s Otcem díky Duchu Svatému. Chce také nás vtáhnout do tohoto společenství.

Poj te ke mn , všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi a já vás ob erstvím...

Ježíš – tichý a pokorný srdcem – nabízí své „jho“= cestu evangelní moudrosti. **Nabízí sám sebe.**

Ježíšova modlitba u Lazarova hrobu

začíná díkůvzdáním: ***Ot e, d kuji ti, že jsi m vyslyšel.***

Ukazuje, jak prosit: Dříve než je dar udělen, se Ježíš sjednocuje s tím, který dává a který dává sám sebe ve svých darech. **Dárce je mnohem cennější než udělený dar.** *Při prosebné modlitbě neočekávejme splnění naší vůle, ale vše vkládejme do vůle Boží. Každá naše prosba by měla začínat chválou Boží.*

Pokračuje: ***Já jsem ovšem v d l, že m vždycky vyslyšíš ...***

Tato modlitba vede k naprosté důvěře v Boha a jeho vůli;

je svědectvím Boží lásky k člověku, jeho zájmu o svět a o člověka;

nám ukazuje pouto mezi láskou k Bohu a láskou k bližnímu.

Naše modlitba otevírá bránu k Bohu, který nás právě skrze modlitbu učí vycházet z nás samotných. Opouštět naše já, abychom byli schopni stávat se pro bližní těmi, kteří jsou schopni jim přinést útěchu, naději a světlo.